

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 935/2025
09.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Милане Рашић, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Јовановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Драгана Јелића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 46/24 од 20.02.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 – 182/25 од 11.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Јовановића, адвоката Драгана Јелића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 46/24 од 20.02.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 – 182/25 од 11.04.2025. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 46/24 од 20.02.2025. године окривљени Иван Јовановић оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од седам година и осам месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору у периоду од 14.09.2024. године па до упућивања оптуженог у Завод за извршење кривичних санкција. Истом пресудом, према окривљеном изречена је мера безбедности обавезно лечење наркомана које ће се извршити у Заводу за извршење казне или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем али не дуже од три године, с тим што се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора, и изречена му је мера безбедности одузимање предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде. Окривљени је

обавезан да сноси трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-182/25 од 11.04.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ивана Јовановића и пресуда Вишег суда у Крушевцу К 46/24 од 20.02.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног адвокат Драган Јелић, због повреде закона из члана 439. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји и преиначи другостепену пресуду само у погледу одлуке о кривичној санкцији тако да окривљеном изрекне казну затвора у краћем трајању или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, с обзиром да нижестепени судови нису применили одредбу члана 246. став 6. Кривичног законика иако је окривљени открио лице од кога је набавио дрогу, из ког разлога је суд био у обавези да примени одредбу члана 246. став 6. Кривичног законика.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване.

Наиме, одредбом члана 246. став 6. Кривичног законика (КЗ), прописано је да се учинилац дела из става 1. до 5. члана 246. КЗ који открије од кога набавља опојну дрогу може ослободити од казне.

Из цитиране одредбе Кривичног законика, на коју се бранилац позива у поднетом захтеву за заштиту законитости произлази да је примена исте само могућност суда да у одређеним ситуацијама тако поступи, уколико су испуњени услови за примену те одредбе, али не и обавеза којом се налаже суду да у сваком случају примени одредбу члана 246. став 6. КЗ односно да окривљеног – учиниоца дела из става 1. до 5. члана 246. КЗ, који је открио од кога набавља опојну дрогу, увек ослободи од казне. Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП у вези члана 246. став 6. КЗ.

Преосталим наводима браниоца изнетим у захтеву, у погледу чињенице да ли су околности које је окривљени навео, довеле до откривања лица од кога је набавио опојну дрогу, суштински се оспорава чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди и указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, која

представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања истакнуте повреде бранилац наводи да је суд неправилном оценом утврђених чињеница погрешно закључио да је у конкретном случају реч о кривичном делу из члана 246. став 1. КЗ, имајући у виду да није утврђено постојање воље код окривљеног у погледу намене опојне дрогу коју неовлашћено држи, те како се из околности критичног догађаја није могло утврдити постојање његове воље и хтења, односно намере да је предметну опојну дрогу држи ради продаје, неспорно се по наводима браниоца ради о кривичном делу из члана 246а став 2. КЗ. Оваквим наводима, којима бранилац на основу сопствене оцене чињеница извлачи закључак о постојању кривичног дела из члана 246а став 2. КЗ, суштински се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5. ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић